

Geronimo Stilton

El SECRET
del FÈNIX

Estrella Polar

LES 13 ESPASES

Geronimo Stilton

El **SECRET**
del **FÈNIX**

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Geronimo Stilton

Col·laboració editorial de Luca Azzolini. Argument de Marco Menozzi

Coordinació de textos de Sarah Rossi (Atlantyc S.p.A.)

Coordinació editorial de Patrizia Puricelli

Coordinació artística de Tommaso Valsecchi

Il·lustració de coberta, il·lustracions interiors i mapes de Danilo Barozzi

Projecte gràfic de Marta Lorini

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Il Segreto della Fenice*

Traducció de Xavier Solsona Brillas

© 2013 – Edizioni Piemme S.p.A., Palazzo Mondadori – Via Mondadori 1,
20090 Segrate – Itàlia

International Rights © Atlantyc S.p.A. – Via Leopardi 8, 20123 Milà – Itàlia
foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

© 2015, Editorial Planeta, S. A.

© 2015, de l'edició en llengua catalana: Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: gener del 2016

ISBN: 978-84-16519-98-9

Dipòsit legal: B. 26.400-2015

Impressió: Egedsa

Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació: www.stiltoncheese.com

ÍNDEX

Introducció	11
Pròleg	15

PRIMERA PART ~ LES TERRES DEL FOC

1. A la Torre de Maragda	25
2. El Segon Guardià	34
3. El Llibre d'Or	42
4. El Camí de Cristall	53
5. Les Taràntules de Pedra	65
6. La picada encantada	76

7. El Torrent Sec	86
8. Els Trols del Desert	95
9. El Desert Ardent	105
10. Les Dunes de les Tempestes	115

SEGONA PART ~ EL PACTE DE LES TENEBRES

11. Els Depredadors del Desert	127
12. Samirian	135
13. La Ciutat que Cantava	144
14. L'intrús	152
15. El Mestre de la Música	160
16. Els Sorrencs	168
17. La Torre de la Rosa dels Vents	176
18. La Princesa de les Flames	186
19. El Reclam del Desert	194
20. Jasmina	202

TERCERA PART ~ LA TORRE DE ROBÍ

21. El Pas dels Depredadors	213
22. Les gorgues	221
23. Dorial	229
24. Les Proves del Foc	238
25. El Recorregut de Miralls	245
26. La Duna dels Reis	258
27. La Cambra de Foc	268
28. El duel de foc	277
29. Els poders de les dues espases	285
30. El Golf dels Embruixos	294

A LA TORRE DE MARAGDA

Un terrabastall imprevist la va despertar d'un sobresalt. Ondina va obrir els ulls i durant uns segons es va quedar amb la mirada fixa en la foscor, amb el cor que li bategava amb força al pit.

—Què ha estat això? —va murmurar amb un fil de veu.

La llum que havia vist al somni s'havia esvaït de mica en mica fins a desaparèixer del tot, però la Nimfa del Mar encara sentia ressonar ben endins aquells crits que semblaven arribar de molt lluny...

Aleshores, a poc a poc, el somni es va esvaïr completament.

Ondina va mirar al seu voltant. Era en una de les habitacions de la Torre de Maragda, sota un sostre de flors. No gaire lluny d'allà alguna cosa resplendia. Les fulles brillants de tres espases, recolzades en una de les portes del gran armari de fusta, refulgien en la foscor: l'Espasa de Perla, que sempre havia acompanyat Ondina en el

llarg viatge que l'havia portat fins allà, i les Espases de Safir i de Maragda, que havia recuperat tan sols uns quants dies abans, en superar tres proves difícilíssimes.

Un somriure se li va dibuixar al rostre.

—Només era un somni —va dir, deixant-se caure un altre cop al coixí flonjo i perfumat.

Si tancava els ulls, però, encara podia sentir aquella fragor eixordadora, com de tro; veia la llum que de sobte esquinçava les tenebres i percebia el soroll de les espases.

De debò que havia estat només un somni?

Els primers rajos del sol entraven per les finestres amb forma d'arc de l'habitació. La Nimfa del Mar va intentar tornar a dormir, però un pensament l'hi va impedir.

«Potser passa alguna cosa dolenta a les Terres d'Hivern...».

Ja del tot desperta, Ondina va baixar del llit d'un salt i va obrir la finestra de bat a bat. L'aire penetrant del matí li va despenjar els cabells llargs i verds com les algues del mar.

La Torre de Maragda, l'arbre gegantí que havia custodiat fins a aquell moment les Espases de Maragda i de Safir, l'elevava al cel blau enmig d'una calma absoluta.

Ondina va passar la mirada pel Laberint de Bardisses, que protegia la torre amb el seu embull de plantes, i encara més lluny, fins a la Selva Intricada. No semblava que allà fora s'amagués cap perill...

Mentre estava sumida en aquells pensaments, de sobte, el soroll de dues espases que entrexocaven la va fer tornar a la realitat.

Ondina es va vestir a corre-cuita, va agafar les tres espases i va sortir de l'estança. Va baixar corrents les escales fetes a la fusta d'aquell arbre majestuós, el més gran de tot el Regne de la Fantasia, i va travessar llargs passadissos i habitacions esplèndides.

Ondina no havia vist mai res de semblant, ni tan sols al Reialme de les Nímfes del Mar, on havia nascut i crescut fins que havia decidit ser aprenenta de maga.

Semblava que haguessin passat segles des d'aquell dia! Ondina havia entrat a l'Acadèmia de Màgia. Havia estudiat, s'hi havia aplicat amb la màxima dedicació fins que un dia, juntament amb Aldar, Lune i Dran, havia estat escollida per buscar les espases que faltaven i sal-

var així el Regne de la Fantasia del Mal que havia arribat de cop per amenaçar-lo.

Ondina va posar una mà a l'Espasa de Perla, que sempre l'acompanyava dins la funda que penjava del cinturó, i va sentir un corrent de coratge que li escalfava el cor. Tampoc no se separava mai de l'Espasa de Maragda ni de l'Espasa de Safir, que portava encreuades a l'esquena. Les havia recuperat després d'haver vençut les temibles criatures que les custodiaven, el monstreuó Colós d'Escorça i les Sirenes Embruixadores.

El futur del Reialme dels Mags depenia d'aquelles espases!

La Nimfa del Mar va arribar a la planta baixa, d'on semblaven provenir els sorolls del combat.

Què estava passant? Potser alguna malvada criatura els estava atacant?

Ondina va somriure quan, en arribar al pati, va veure Dran i Aldar batre's en duel amb espases de fusta.

—Us sembla que aquestes són hores d'entrenar-vos?
—va dir, alleujada.

Aldar es va girar cap a ella. Els ulls li brillaven com dues gotes daurades.

—Ets una dormilega, Ondina! —va exclamar el So-

miador picant-li l'ullet—. Nosaltres som aquí, entre-nant-nos, i tu encara ets al món dels somnis!

—No és veritat, ja fa una bona estona que estic des-perta... Sí, vaja, més o menys...

—És clar...

Ondina va riure, i aquell so cristal·lí va semblar des-pertar tota la Torre de Maragda.

—Doncs aleshores et desafio a un duel!

—Com tu vulguis, estimada. Deixa'm, però, que abans em defaci de Dran, i després et tocarà a tu.

Dran va riure de bona gana.

—No et pensis que et serà tan fàcil guanyar-me, Aldar! Estàs millorant a marxes forçades, però encara co-nec alguns petits trucs que t'ho poden posar difícil!

Amb una finta, el Tità de les Muntanyes de Gel es va escapolar del Somiador, que l'empaitava amb l'espasa de fusta. Aldar era ràpid i elegant de moviments, però Dran era molt més hàbil, precís i fort en les escomeses, per això havia decidit fer algunes classes als seus amics.

Aldar, Lune i Ondina havien acceptat la proposta amb entusiasme. Saber lluitar amb l'espasa de ben segur que els seria útil, perquè els encanteris no sempre acon-seguien per si mateixos treure'ls de les situacions com-plicades.

Ondina se sentia segura i feliç per primera vegada des de feia moltes setmanes. Fer broma amb els seus companys de viatge allunyava una mica les pors davant la difícil missió que havien de dur a terme.

—Ei, nois, què us sembla si ens prenem una xocolata desfeta ben calenta per començar bé el dia?

Una tassa de ceràmica blanca d'on sortia un nuvolet de fum es va bellugar de sobte davant dels ulls d'Ondina. Just després, el rostre somrient de Lune va treure el cap per sota d'una arcada florida.

L'acompanyaven quatre Follets Alats que portaven una safata plena de dolços a mitja altura. No eren més alts que dues pomes l'una sobre l'altra, i a l'esquena tenien quatre ales transparents com les de les libèl·lules. Eren els fidels servidors de la Torre de Maragda; vigilaven el Gran Arbre juntament amb el seu Guardià, el noble i savi drac Ardual.

Els Follets Alats van volar àgils i rabents per totes direccions i, en un tancar i obrir d'ulls, van parar una taula de fusta, on van col·locar amb cura la safata i les tasses de xocolata i, al voltant, van disposar quatre grosses butaques. Els pastissets de crema, els dolços amb melmelada i les galetes acabades de coure van omplir l'aire d'una aroma embriagadora.

—Que bo! —va exclamar Lune, tastant un pastisset mentre seia.

—És realment exquisit! —va dir Dran, que acabava de clavar queixalada a un gran tros de pastís de xocolata.

Allà, a la Torre de Maragda, les preocupacions semblaven llunyanes. Els joves aprenents se sentien atesos i segurs, protegits per Ar dual i les seves poderoses arts màgiques. Però dins del seu cor sabien prou bé que aquell moment de calma no duraria gaire temps.

De fet, ningú no es va sorprendre quan, en acabar de menjar, un Follet Alat se'ls va acostar a la taula i es va escurar la veu per dir:

—Estimats hostes, espero que l'esmorzar hagi estat del vostre grat.

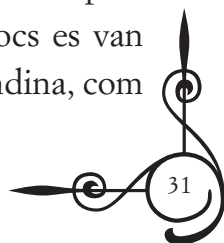
Aldar va fer que sí amb el cap.

—Era boníssim!

El Follet Alat va somriure satisfet.

—Em plau molt, jove Somiador —va dir amb una mitja reverència—. Però deixeu que em presenti: em dic Alendar, i sóc el Primer Servent de la Torre de Maragda. Sóc aquí per portar-vos un missatge del Guardià.

Alendar va mirar, seriós i enravenat, com els aprenents aixecaven el mentó. Els seus ulls grocs es van clavar en Dran i Lune, i després en Aldar i Ondina, com

si volgués estar segur que tothom l'estava escoltant amb atenció.

—El poderós drac Ardual, que fins avui ha defensat l'Est i ha custodiat les Espases de Safir i de Maragda, ha sol·licitat la vostra presència a la Sala de les Meravelles, a l'última planta de la Torre de Maragda —va anunciar solemnement.

Els aprenents es van mirar l'un a l'altre sense amagar la sorpresa. Eren hostes del Gran Arbre des de feia uns quants dies, però no havien sentit a parlar mai encara de la Sala de les Meravelles!

Ondina va recordar de cop el somni que l'havia despertat.

—Que ha passat res, a l'Acadèmia de Màgia? —va preguntar.

Els seus companys van sentir una esgarripança a l'esquena. L'aire es va tornar tot d'una més fred. Al Nord, molt lluny d'allà, hi havia en curs una guerra... i ells semblaven haver-se'n oblidat.

Alendar els va mirar als ulls d'un a un.

—Tot s’aclarirà quan sigui el moment —va dir—. Ara, si em voleu seguir, el noble Ardual ja us espera.

Dran, Lune, Aldar i Ondina es van mirar amb complicitat.

Es van aixecar i van caminar darrere del Follet Alat, disposats a descobrir un altre secret de la misteriosa Torre de Maragda.